

[Ib Thyregod.]

digheder gøres kraftig indsigelse mod den foreslåede rådighedsindskrænkning, der i virkeligheden er et indgreb i ejendomsretten, så længe den ikke modsvares af erstatning eller lettelse i andre byrder. Hvis ændringsforslaget gennemføres, må det udføres således, at myndighederne i alle tilfælde, hvor der gives afslag på en anmodning om bebyggelse, straks skal rejse fredningssag for det pågældende areal.“

Det var en samlet henvendelse fra husmands- og landboforeningerne, hvori man altså går ind for en erstatning i disse tilfælde.

Det forekommer mig rimeligt, om man i hvert fald fra regeringen havde forsøgt at følge dette oplæg og finde frem til en rimelig erstatningsbestemmelse i stedet for klart og helt at afvise dette. Da det ikke var muligt at finde frem til en ordning på dette spørgsmål, så vi os nødsaget til at rette henvendelse til regeringen med anmodning om, at spørgsmålet måtte blive forelagt de juridiske fakulteter. Der er herefter blevet stillet spørgsmål til de juridiske fakulteter ved universiteterne i København og Århus, og jeg beder om tilladelse til at citere disse spørgsmål. Det første lyder sådan:

„Er fakultetet af den opfattelse, at erstatningsbestemmelserne i naturfredningslovens § 22, stk. 2, byplanlovens § 15 a og byudviklingslovens § 14 må ses som udslag af den forfatningsbestemte pligt, jfr. grundlovens § 73, til at yde erstatning for ejendomsafståelse, jfr. Poul Andersen, Dansk Statsforfatningsret (1954) pag. 740-46.“

Det andet spørgsmål var:

„Er det foreneligt med grundlovens § 73 at ophæve erstatningsreglen i den gældende naturfredningslovs § 22, stk. 2?“
Nu er forholdet det, at der bl. a. her spørges om byplanloven og byudviklingsloven, hvor man også har ophævet de oprindelige erstatningsbestemmelser. Her vil

der være rigelig tid for fakulteterne til at svare, fordi behandlingen af disse lovforslag er udsat til september, men hvad ændringerne i naturfredningsloven angår, har man ønsket at gennemføre anden behandling af dem i dag, og flertallet har endvidere ønsket at gennemføre, at tredje behandling sker allerede i den nærmeste tid. Det er derfor et spørgsmål, om det vil være muligt for fakulteterne at svare, inden folketinget stilles i den situation, at det skal vedtage disse lovforslag. Jeg vil betragte det som meget uheldigt, hvis folketinget stilles i den situation, at det skal behandle disse lovforslag endeligt, uden at der foreligger svar på det vigtige spørgsmål, om den lovgivning, vi her behandler, er i overensstemmelse med grundlovens § 73, om ophævelsen af de gældende erstatningsbestemmelser er i overensstemmelse med grundlovens § 73. Jeg vil meget håbe, at regeringen vil overveje at udskyde tredje behandling, således at vi får en rimelig tid til at behandle spørgsmålet og få svar fra de juridiske fakulteter.

Det andet spørgsmål er om de organer, som fremtidig skal behandle fredningssager. Medens det hidtil har været fredningsnævnene, med rekurs til overfredningsnævnet, der har behandlet sager om tilladelse til byggeri, foreslås det nu, at disse sager — altså ikke de egentlige fredningssager — skal henlægges til fredningsplanudvalgene med rekurs alene til ministeren for kulturelle anliggender. Det vil faktisk sige, at de, som skal gennemføre fredninger, også selv skal træffe afgørelse i sagen. Det forekommer os ikke rimeligt. Jeg mener, det er langt mere betryggende, at de folkevalgte organer, fredningsnævn og overfredningsnævn med dommere i spidsen, for overfredningsnævnet en højesteretsdommer, behandler disse sager, som også indebærer en række tilfælde, hvor der sker indgreb over for ejendomsretten. Også af den grund har vi ikke kunnet medvirke til fremme af dette lovforslag. Vi beklager, at man har fundet det nødvendigt at fremsætte lovforslaget nu, da vi ved, at der sidder en naturfredningskommission,